

David: Da jeg ikke har kunnet stemme med Majoriteten med Hensyn til Posterne 2 og 3, saa havde jeg foresat mig her i Thinget at gjøre udførlig Rede for, hvorfor jeg i denne Henseende ikke har kunnet dele mine Collegers Anskuelse. Jeg føler mig nu tildeels fritagen herfor ved det Forsvar, som den høitagtede Finansminister har ført for de af ham gjorte Forslag, ligesom det nu ogsaa er blevet overskødt specielt at udhøve, hvad jeg vilde have gjort Thinget opmærksomt paa, at den almindelige Contoirchefs-Gage vel er fra 1400 til 1800 Rbd., men at det af Budgettet af 1848 fremgaaer, at efter Rescriptet af 11te Decbr. 1847, kan Contoirchefs-gagen, saaledes som det ogsaa findes Sted, idetmindste med Hensyn til enkelte, stige til 2000 Rbd. Jeg skal derfor indfranke mig til at bemærke, at saa rimeligt det kunde være med Oprettelsen af et ganske nyt Contoir, hvis Forretninger ikke dengang kunde beregnes, saaledes som Tilfældet var med Secretariatet ved Finansministeriet, at ansætte Gagen til 1600 Rbd., saa maa man dog ogsaa erkende, at det er billigt, naar Finansministeren erklærer denne Gage at være en altfor ringe Remuneration for de med dette Contoir forbundne Forretninger, at forhøje denne Gage til 1800 Rbd. Jeg kan ikke indsee, at der heri ligger noget Principstridigt, da Gagen dog altid endnu er under den høieste Contoirchefs-gage, eller at dette skulde kunne føre til foruroligende Consequenter. Hvad den anden Post angaaer, som er Gagen for Chefen for Pensionscontoiret, da er der foreslaaet, at denne skulde være 1800 Rbd., men at den vedkommende Embedsmand skulde have 200 Rbd. i personligt Tillæg paa Grund af den meget betydelige Tilvært af Forretninger under dette Contoir. Om jeg end maa være aldeles enig i, at en temporair Forhøielse af Forretninger ingenlunde berettiger til en Gageforhøielse, saa kan jeg dog ikke være enig i, at det ikke skulde være aldeles paa sit Sted, naar der underlægges en Embedsmand en ganske ny Kreds af Forretninger, eller naar hans Forretninger for bestandig forøges i en meget betydelig Grad, da ogsaa at indrømme denne Embedsmand en Forbedring i hans Stilling, og give ham et personligt Tillæg af 200 Rbd.

Der er saa megen mere Grund hertil, naar det maa erkendes, at det blot er, fordi denne Embedsmand besidder en særdeles Dygtighed og Routine i sit Fag, at man kan overdrage ham, og at han seer sig istand til at paatage sig de nye Forretninger, for hvis Skyld det vilde blive nødvendigt, isald han ikke besad en saa overordentlig Dygtighed, at maatte ansætte idetmindste een ny Embedsmand mere i det paagældende Contoir. Dette forsaavidt angaaer de to berørte Poster. Jeg skal ikke opholde Thinget ved at imødegaae alle de forskjellig almindelige Principer, som ved denne Leilighed ere blevne udtalte, og heller ikke vil jeg, da jeg har den Ære i saamange andre Punkter at samstemme med den høitagtede Finansminister, udtale mig om det Punkt, hvori jeg paa ingen Maade kan samstemme med ham, at der nemlig ved Normalreglementet af 1840 skulde have været meget Fortræffeligt; jeg troer tværtimod, at Normalreglementet af 1840 havde den selvsamme Feil, som det af 1825, om hvilke den høitagtede Finansminister selv sagde, at det ikke kunde blive sat i værk, nemlig at det heller ikke kunde sættes i værk, ligesaa lidt som noget andet Normalreglement overhovedet. Imidlertid er der dog eet Punkt, hvorved jeg maa tillade mig at dvæle et Øieblik, fordi den ærede Ordfører syntes at lægge en særdeles Vægt derpaa, medens jeg paa ingen Maade kan tillægge det en saadan. Det blev nemlig af Ordføreren antydet, at man kunde gagere Contoircheferne lavere eller idetmindste ikke saa høit som de maatte have Krav paa efter deres Embeders Vigtighed — paa hvilken Vigtighed Finansministeren har gjort opmærksom ved at paapege, hvorledes deres Betydning mere og mere maa stige, naar de Comiterede under Ministerierne affattes — fordi det staaer i en Ministers og navnlig i Finansministerens Magt at forskaffe disse Mænd andre mere indbringende Embeder, ved at befordre dem til andre Stillinger. Heri kan jeg ikke samstemme. Jeg troer tværtimod, at man ved en tilstrækkelig Gagering bør sørge for, at de Mænd, som stilles i Spidsen for Contoirerne, ikke let blive fristede til at forlade deres Stilling. Thi netop naar vi komme ind paa det ministerielle System, er det af yderste Vigt-